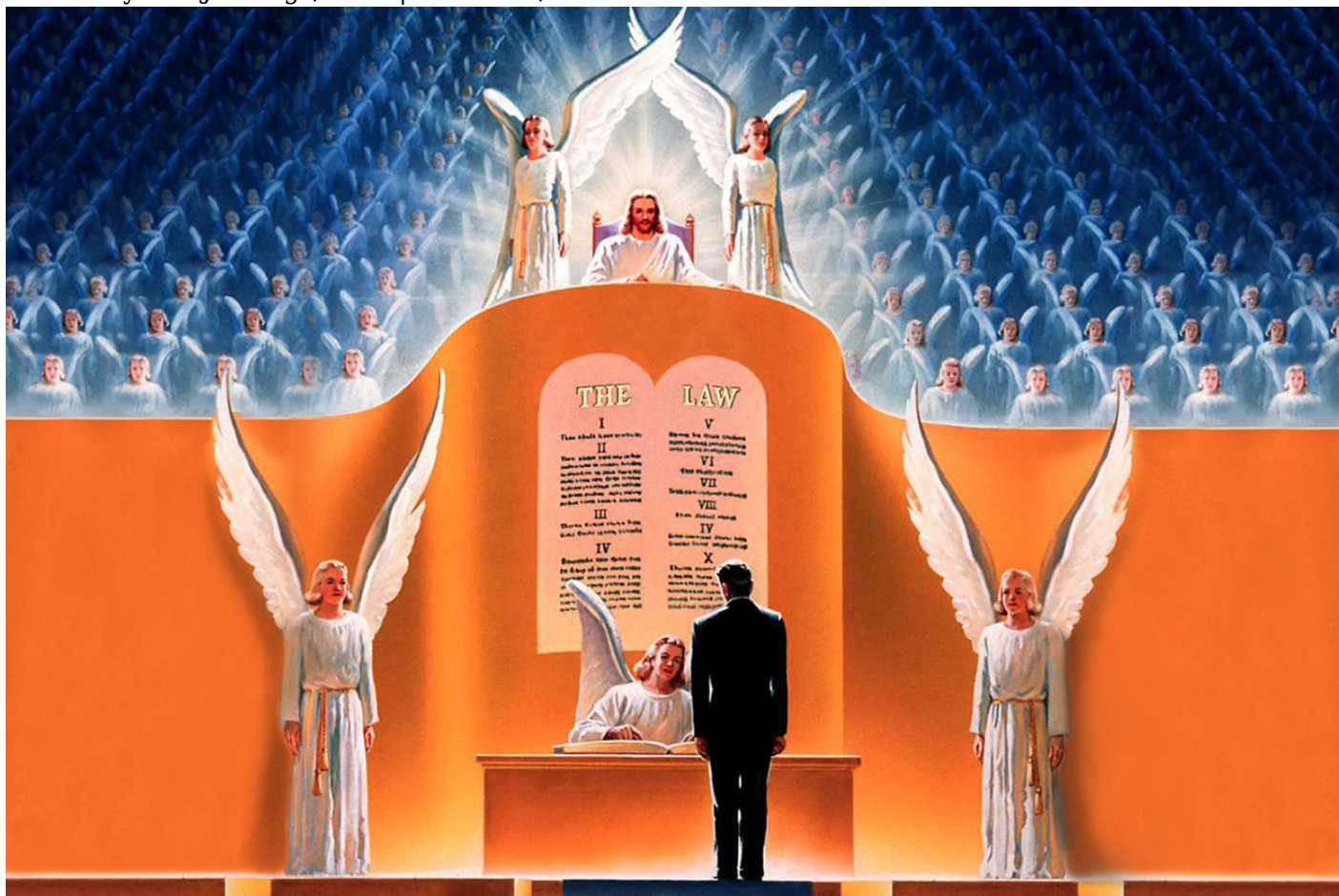

“Mântuit nepericulos”, judecata și îngerii din ceruri

written by Tim Jennings, M.D. | March 31, 2022

Ați auzit vreodată expresia “mântuit/salvat nepericulos” referindu-se la ideea că îngerii din cer trebuie să știe care dintre noi, păcătoșii, suntem “nepericuloși” pentru a fi aduși în cer? Se sugerează că îngerii sunt preocupați să afle dacă am fi niște vecini inofensivi și, prin urmare, au nevoie de o “judecată prealabilă” pentru a se informa, a se liniști și pentru a căpăta încredere că vor putea trăi în siguranță în preajma noastră atunci când vom ajunge acolo.

Când am auzit pentru prima dată această idee, mi s-a părut în regulă, deoarece eu aveam pe atunci o viziune a mântuirii în care cărțile cu faptele noastre în ceruri au ca scop o contabilitate legală, determinarea vinovăției și a pedepsei într-o sală de judecată și aplicarea meritelor legale ale jertfei lui Hristos pentru a liniștii (satisface) mânia Tatălui, astfel încât El să ne poată ierta în mod legal și să nu fie nevoit să ne ucidă pentru păcatele noastre.

Punctul de vedere “mântuit nepericulos” mi-a permis să reformulez diferitele învățături despre cărțile din ceruri și despre judecata cerească pre-adventă într-un cadru nou, care nu mai era de ordine penală/legală și care m-a ajutat să-l văd pe Dumnezeu într-o lumină mult mai bună. Asta mi-a plăcut foarte mult. Dar este acest punct de vedere cel mai exact mod de a descrie revelația biblică? Este acest mod cel mai consecvent cu ce ne învață Scriptura?

Ce înseamnă să fii mântuit?

Dacă susținem punctul de vedere legal, a fi mântuit înseamnă că păcatele au fost “plătite” prin sângele lui Isus și că suntem considerați ca fiind iertați din punct de vedere legal. Din acest punct de vedere, ideea că îngerii examinează registrele în ceruri pentru a determina cine este “inofensiv” pare fondată. În fond, acest punct de vedere ne învață că păcătoșii sunt “declarați drepti chiar dacă nu sunt”. Presupun că, dacă un guvernator ar grația un criminal în serie și apoi ați descoperi că acel criminal se mută în cartierul dumneavoastră, ați dori neapărat să fiți asigurat că sunteți în siguranță cu o asemenea persoană locuind în același cartier.

A preda idea că îngerii din ceruri au nevoie de reasigurare prin intermediul unei revizuii a registrelor cerești susține falsa paradigmă penală/juridică. Susține credința că în cer există un tribunal legal în care Satana acuză, Isus apără, iar îngerii analizează dosarele pentru a decide cine spune adevărul și cine merită a fi salvat.

Această teorie pare să fie susținută de povestiri precum cea din primul capitol din Iov, unde îl găsim pe Satana acuzându-l pe Iov; sau în Zaharia capitolul 3, unde Satana îl acuză pe Iosua, marele preot, iar îngerul Domnului îl apără.

Dar toată această explicație juridică și nevoia de registre cerești pentru a oferi reasigurare se bazează pe un neadevăr – pe care unii l-ar descrie ca fiind o EPP, sau eroarea premisei presupuse – că legea lui Dumnezeu funcționează precum legea omenească. Dacă legea lui Dumnezeu ar fi ca și legea omenească, atunci această explicație ar fi fondată. Dar dacă legea lui Dumnezeu nu este ca și legea omenească, atunci concluziile trase pe baza premisei false sunt, de asemenea, false.

Dumnezeu este Creatorul, este Cel care construiește realitatea, iar legile Sale sunt protocoalele pe baza cărora viața este construită pentru a funcționa (legile fizicii, ale gravitației, ale sănătății și legile morale etc.). Legile lui Dumnezeu nu sunt precum legile omenești – reguli impuse de oameni ce necesită supraveghere judiciară, revizuirea dosarului, stabilirea vinovăției sau a nevinovăției și aplicarea de sancțiuni. În schimb, abaterea de la legea lui Dumnezeu duce automat la durere, suferință și moarte – cu excepția cazului în care Creatorul intervine pentru a vindeca și restaura.

Văzut prin această lentilă, Iov este o frumoasă revelație a diferențelor clare dintre regulile impuse și realitatea însăși. Cartea începe cu o întâlnire a inteligențelor din universul lui Dumnezeu; Satana intervine la întâlnire, pretinzând că are dreptul să fie acolo ca reprezentant al pământului. Totuși, Dumnezeu contestă imediat pretențiile lui Satana: “Tu nu reprezintă rasa umană. Iov nu te urmează. El îmi este loial mie”. Satana contestă contraplângerea lui Dumnezeu, iar ceea ce urmează în cartea lui Iov nu este o revizuire juridică a registrelor cerești, ci o punere în practică a realității în timp real. Narațiunea din Iov nu caută să explice dacă Iov este destul de inofensiv pentru a putea fi mântuit, ci dacă putem avea încredere în Dumnezeu, dacă Dumnezeu poate citi inimile și mințile. Satana încă mai spera să continue să îi înșele pe îngeri, care nu pot citi inimile și mințile. Dacă cel rău reușea să-l facă pe Iov să-L blesteme pe Dumnezeu, atunci putea să se uite înapoi la îngerii din cer și să spună: “Vedeți, v-am spus. Dumnezeu se înșală în privința lui Iov și se înșală și în privința mea. Nu puteți avea încredere în ceea ce spune Dumnezeu”.

Cartea lui Iov nu susține ideea unei examinări legale a registrelor cerești de către îngeri pentru a determina cine e destul de inofensiv pentru a putea fi mântuit.

De asemenea, capitolul 3 din Zaharia nu este o examinare legală, ci o revelație a modului în care

funcționează realitatea. Satana acuză pentru că Satana este un legalist care pune accent pe comportament, însă ce face îngerul Domnului? Nu există nicio revizuire a vreunui registru, nicio contabilitate legală, niciun proces angelic cu jurați. În schimb, are loc mustrea acuzatorului și vindecarea păcătosului! Îngerul Domnului îndepărtează păcătoșenia lui Iosua (hainele murdare) și îl îmbracă în neprihănire (hainele curate). Povestea marelui preot Iosua nu este una în care îngerii analizează registrele pentru a determina cine merită salvat. Este vorba despre renaștere, reînnoire, despre primirea unei inimi noi și a unui suflet curat, despre faptul că Dumnezeu Își scrie legea iubirii în inimile și în mințile noastre (Evrei 8:10).

Mai există un alt motiv pentru care relatările lui Iov și Zaharia nu se aplică la problema judecății pre-advente: Acele relatări au avut loc înainte de Calvar, iar judecata pre-adventă are loc după. Înainte de Calvar, îngerii au avut într-adevăr întrebări cu privire la credibilitatea lui Dumnezeu, iar Satana a continuat să insiste cu minciunile sale despre Dumnezeu. Iov și Zaharia evidențiază această luptă pentru inimile și mințile ființelor cerești și modul în care Dumnezeu își duce această luptă. Dar dovezile pe care Dumnezeu le-a oferit de-a lungul istoriei umane nu au putut răspunde decât parțial acuzațiilor Satanei. Adevărul deplin despre caracterul lui Dumnezeu necesita demonstrarea acestuia de către El Însuși. Astfel, abia la cruce minciunile lui Satana au fost pe deplin dezmințite și toate ființele loiale din ceruri au fost convinse pe deplin, ferite de orice alte ispite sau înșelăciuni. Isus a spus,

“Acum are loc judecata acestei lumi; acum va fi alungat conducătorul lumii acesteia. Și când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage la Mine pe *toți (oamenii)*.” (Ioan 12:31-32 NTR, sublinierea îmi aparține).

Cuvântul oameni din Ioan 12:32 nu se află în versiunea în limba greacă; a fost adăugat de traducători. Isus preciza clar că, la răstignirea Sa, El va dezvălui tuturor ființelor, nu doar oamenilor, adevărul despre El și despre Tatăl și îl va demasca pe Satana ca mincinos și ucigaș. Această dovadă ar fi suficientă pentru ca îngerii din ceruri să facă o judecată corectă asupra lui Dumnezeu, a Satanei și asupra păcatului și să se consolideze pe deplin în loialitatea lor. Afecțiunea lor pentru Satana ar fi vindecată, iar lucrarea lui ar fi limitată la pământ, deoarece nicio ființă fără păcat din ceruri nu ar mai avea îndoieli cu privire la Dumnezeu.

Apostolul Pavel confirmă acest lucru în Coloseni, unde scrie că “Dumnezeu a găsit potrivit ca toată plinătatea să locuiască în El. Prin El, Dumnezeu a împăcat toate lucrurile cu Sine, fie cele de pe pământ, fie **cele din ceruri**, făcând pace prin sângele Său vărsat pe cruce.” (1:19, 20 NTR).

Înainte de răstignirea lui Hristos, îngerii aveau într-adevăr multe întrebări fără răspuns cu privire la cine spunea adevărul, dar după răstignire nu a mai fost așa. Ele au fost rezolvate, iar lucrarea lui Satana a fost limitată la pământ. Astfel, aceste relatări din Iov și Zaharia nu ne învață despre o judecată legală pre-adventă, în care registrele cerești sunt revizuite și îngerii sunt reasigurați cu privire la noi. Aceste relatări din Vechiul Testament ne prezintă realitatea propriu-zisă: credibilitatea Creatorului nostru Dumnezeu în tratarea problemei păcatului.

Cum salvează Dumnezeu

Acest lucru ne duce la miezul întrebării “nepericulos pentru a fi salvat/mântuit”: Ce înseamnă “a salva”? Înseamnă oare o achitare din punct de vedere legal, așa cum ne învață teologia legii impuse? Sau înseamnă restaurarea la neprihănire, transformarea stării păcătosului într-o stare de perfecțiune,

loialitate, dragoste și sfințenie lipsită de păcat?

În perspectiva inventată de Satana, păcatul este o problemă legală; înseamnă încălcarea unor legi care necesită aplicarea unor pedepse. Satana a venit cu ideea că legea lui Dumnezeu nu funcționează diferit de tipul de legi pe care le inventează ființele create – reguli care necesită aplicarea unei pedepse. Cartea “Hristos Lumina Lumii” susține acest punct de vedere:

La începutul mării lupte, Satana declarase că Legea lui Dumnezeu nu poate fi ascultată, că dreptatea și mila nu se pot împăca și că, dacă legea ar fi călcată, ar fi cu neputință ca păcătosul să fie iertat. **Satana susținea că orice păcat trebuie să fie pedepsit** și că, dacă Dumnezeu ar ierta vreun păcat, atunci n-ar putea fi un Dumnezeu al adevărului și al dreptății. (p. 761).

Satana învață că legea lui Dumnezeu este o regulă impusă (ca și legea umană) care necesită pedepse aplicate, deoarece această învățătură face ca Dumnezeu să nu fie funcțional diferit de orice altă ființă creată. În acest model juridic, oricare dintre noi, dacă ne aflăm într-o poziție de autoritate în care putem impune reguli asupra altora și susținem aceste reguli prin aplicarea de pedepse, putem fi “ca Dumnezeu”. Acesta este scopul lui Satana: să fie ca Dumnezeu. Și, întrucât Satana, ca ființă creată, nu poate crea de fapt realitatea și nu poate susține legile pe baza cărora există realitatea, el promulgă în schimb minciuna că legea lui Dumnezeu este genul de lege pe care ființele create o pot și ele crea; Satana își asumă apoi mantia acestui zeu care aplică legea și obține închinarea noastră.

Minciunile Satanei despre Dumnezeu își aveau rădăcinile în minciunile sale despre legea lui Dumnezeu, iar aceleași minciuni infestază astăzi creștinătatea. Din păcate, de-a lungul istoriei, majoritatea oamenilor au preferat dumnezeul inventat de Satana în locul Creatorului nostru iubitor.

Dumnezeu este Dumnezeul realității, nu al legalității judiciare, iar salvarea păcătoșilor înseamnă vindecarea și readucerea lor la neprihănire. Dacă înțelegem acest lucru, termenul “nepericulos pentru a fi salvat” își pierde sensul. Cine merită să fie salvat? Fiecare persoană în parte, deoarece a salva pe cineva înseamnă a îndepărta păcatul, a îndepărta răzvrătirea, a îndepărta egoismul și a restabili legea iubirii lui Dumnezeu în adâncul ființei, astfel încât păcătosul să devină un prieten iubitor și demn de încredere al lui Dumnezeu. În cine este sigur să faci acest lucru? În toată lumea. Cu alte cuvinte, “mântuit/salvat în siguranță” înseamnă “vindecat în siguranță” – cei vindecați de păcat sunt cei alături de care se poate trăi în siguranță.

Dar, s-ar putea întreba cineva, cum vor ști îngerii din ceruri pe cine a vindecat Dumnezeu, pe cine a readus Dumnezeu în armonie cu legea Sa vie a iubirii? Nu au nevoie de o examinare prealabilă a dosarului pentru a putea ști?

Îngerii nu posedă în ei înșiși capacitatea de a citi inimile și mințile, căci dacă ar putea, atunci niciunul dintre îngeri nu ar fi fost înșelat de Lucifer atunci când acesta și-a început rebeliunea în ceruri. Cu toate acestea, Dumnezeu le acordă îngerilor loiali abilitatea de a ne citi gândurile și de a privi în inimile noastre, în timp ce nu le permite lui Satana și îngerilor căzuți să facă acest lucru.

Biblia ne spune că îngerii din ceruri au urmărit și studiat aceste lucruri de-a lungul istoriei omenirii. Ei nu au așteptat până în aceste ultime zile pentru a începe să le cerceteze; noi

suntem un teatru, un spectacol, pentru îngerii care tânjesc să se uite la aceste lucruri (1 Corinteni 4:9; 1 Petru 1:12).

Ellen White, unul dintre fondatorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a înțeles acest lucru în felul următor:

Satana își are îngerii săi răi în jurul nostru; și, deși nu pot citi gândurile oamenilor, ei le urmăresc îndeaproape cuvintele și acțiunile (Gospel Workers, 417).

Adversarului sufletelor nu i se permite să citească gândurile oamenilor; dar el este un observator atent și marchează cuvintele (Review and Herald, 22 martie 1887, par. 5).

Ați uitat că îngerii lui Dumnezeu erau prezenți și că ochii lor puri vă citeau gândurile, intențiile și scopurile inimii, luau cunoștință de fiecare act și vă conturau adevăratul caracter frivol? (Mărturii, vol. 2, 180).

Deși îngerii din ceruri nu posedă capacitatea înăscută de a ne citi gândurile, Dumnezeu le permite să o facă. Dat fiind faptul că îngerii din ceruri pot deja să ne citească gândurile, scopul judecății pre-adventive nu este acela de a le dezvălui lucruri despre noi pe care ei nu le știu deja. Nu este acela de a-i liniști despre cine ar fi un vecin inofensiv.

Dar există motive și dovezi și mai importante pentru care judecata pre-adventivă nu este necesară pentru a-i liniști pe îngeri în legătură cu cine va fi sigur de adus acolo. Și aceasta este realitatea efectelor păcatului asupra păcătoșilor în prezența slavei descoperite a lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu Își descoperă întreaga Sa slavă dătătoare de viață, când focurile adevărului și iubirii Sale infinite ies din El ca niște râuri, chiar dacă cei dreپți stau cu milioanele în acest foc (Daniel 7:10; Isaia 33:14, 15), cei răi nu se mai pot ascunde de păcătoșenia, vina, rușinea, egoismul, frica și corupția lor neremediată. Durerea păcatului neremediat le chinuiește inimile și mințile, iar ei fug de Cel care stă pe tron, implorând ca munții să cadă peste ei și să-i ascundă de El (Apocalipsa 6:16). Ei nu vor intra în rai nu pentru că Dumnezeu îi ține afară, ci pentru că propria lor condiție este incompatibilă cu viața în universul lipsit de păcat al lui Dumnezeu. Astfel, devine de la sine înțeles cine este în siguranță în cer, iar condiția păcatului este auto-limitatoare – inimile nevindecate se limitează pe ele însele să intre în cer.

Am văzut două motive pentru care nu este necesară o revizuire a registrelor cerești de către îngeri pentru a înțelege alături de cine pot locui în siguranță.

- În primul rând, îngerii loiali cunosc deja starea inimilor și minților noastre și nu au nevoie de o revizuire a registrelor pentru a o afla.
- În al doilea rând, numai cei vindecați de păcat sunt capabili să trăiască în slava descoperită a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu revine în plinătatea slavei Sale dătătoare de viață, "condiția de păcat" nesigură devine atât evidentă, cât și auto-limitatoare.

Niciun vecin rău nu va fi vreodată în rai, pentru că niciunul nu va putea intra acolo. Astfel, nu este

nevoie în niciun fel de o revizuire a registrelor cerești înainte de venirea lui Dumnezeu pentru a-i asigura pe îngeri despre cine poate fi admis în Împărăția lui Dumnezeu în siguranță. Dar există un motiv și un scop real pentru judecata de dinaintea adventului. Am descris acest motiv în [revista noastră Sanctuarul ceresc și Judecata de investigație pentru lumea modernă](#). Dacă nu ați citit-o, vă încurajăm să o faceți.

Crucea a fost locul în care Hristos a salvat specia umană în propria Sa umanitate și a procurat remediul care vindecă și restabilește păcătoșii individuali la neprihănire. Ilustrația sanctuarului ne învață cum Isus administrează acel remediu în viețile individuale ale celor salvați pentru a-i vindeca și a-i scăpa de păcat, pentru a elimina păcatul din universul Său și pentru a restabili întreaga Sa creațiune la menirea de a fi cu El.